

Hejdánek, Ladislav → rodina

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 112-114

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 112-114

◆ korespondence, česky, vznik: 16. 11. 1971 ◆ poznámka: dopis z vazby; archiv Marty Kutíšové

◆ correspondence, Czech, origin: 16. 11. 1971

Dr. Ladislav Hejdánek

10. 5. 1927

Pošt. schr. 66/09

Praha 6

Heda Hejdánková

Slovenská 11

Praha 2 – Vinohrady

16. 11. 71

Drazí,

posílám Vám srdečné pozdravy a přání dobrých dnů v mezích možností. Stále na Vás vzpomínám a vědomí, že Vás mám, je mi vždy znovu velkou posilou a vzpruhou. Pozdravujte na Žižkově; doufám, že děda nešílí a nebere babičce poslední zbytky klidu. Jak se vede Petře v práci? Už začala dělat něco pořádného? Možná, že by si měla sehnat (vypůjčit) nějaké učebnice stavařiny (např. od **Atiny** [nečitelné – pozn. red.]) a podívat se do nich; aby věděla, co ji čeká, kdyby si ten obor přece jen vybrala. Já sám si myslím, že by to mohlo být dost zajímavé; mne aspoň by to bavilo. – A co Štěpa? Ještě se s babičkou učí? A má to ve škole výsledky? A Martina nosí stále jen pěkné známky? Anebo už polevila? Janka si nechávám až na konec.

Milá Jano, nevím, který z dopisů Tě zastihne dříve, a nevím, zda to bude včas. Blíží se den, kdy Ti bude patnáct. Byl bych moc rád, kdybych ten den mohl být s Tebou a vůbec s Vámi. Už to tak bývá, že někdy by člověk nevím co dal za to, kdyby mohl změnit to, co se stalo. Na první pohled by se mohlo zdát, že se s tím už nikdy nenechá nic dělat: co se stalo, nemůže se odestát. Ale není tomu tak (ber to jako kousek onoho slíbeného úvodu). To, co se stalo skutkem, tedy skutečnost, je samo o sobě vždycky význačné, ba mnohोznačné, a velice záleží na tom, jak na to nejen druzí, ale my sami reagujeme, jak to zabudujeme do svého příštího života, jak z toho uděláme část svého životního běhu, část sebe samých. Tak se může stát, že náhoda, nedopatření se může s odstupem času jevit jako cosi velmi důležitého, jako začátek něčeho mnohem významnějšího, a zase naopak něco, co se nám zdá životním prahem a předělem, se časem může ukázat jako běžná část životního běhu, jako něco průměrného nebo i bezvýznamného. A tak vlastně to, co se stalo, není nikdy něčím jednou provždy hotovým, ale můžeme na tom vždycky ještě hodně pracovat. Vymazat to ze světa ovšem nemůžeme, ale můžeme tomu dát nový smysl. Proto se v přísloví říká, že chybami se člověk učí, že historie je učitelkou života apod. Když řekneme jedno jediné slovo, málokdy se nám poštěstí vyslovit významnou věc nebo pravdu. Podobně ani jedním činem nikdy nevyjádříme vše, nevyjádříme celé sebe. Proto také druhé lidi nesmíme soudit podle jednoho slova, podle jednoho činu, ale v celkové souvislosti. A ta celková souvislost není v životě dána předem, ale otvírá se do budoucnosti. Slyšelas už sama v různých mých přednáškách, jak důležitý byl izraelský a křesťanský objev budoucnosti. Byl bych rád, kdyby sis na své narozeniny přečetla můj článek v *Tváři* z roku 1964 (č. 5 nebo 7 myslím): *Objev budoucnosti a umění*. Pomyšlení, že ten den budeš na mne vzpomínat při čtení tohoto textu, je mi velkým potěšením. Moc doufám, že Ti dopis přijde včas ještě před tím dnem. A já se ještě připojuju svým přáním, abys dovedla vidět svou budoucnost za všech okolností vždy otevřenou, protože vždy znovu otvíranou v pravdě

a pravdou. A byl bych rád, kdybys pro celou rodinu, pro nás všechny, dovedla vždy najít slovo, které nás povzbudí, abychom i my celý svůj život založili na této otevřené budoucnosti. Člověk ve svých lepších chvílích ví a dovede povědět i druhému, ale jindy potřebuje, aby mu to druhý připomněl. Myslím, že v nejbližší budoucnosti budeš muset být takovou oporou mámě i holkám. Petra Ti v tom snad pomůže. – A moc rád bych Ti dal pusu. A vůbec Vám všem.

Byl bych rád, kdybyste mi napsaly; i nějakou fotku bych uvítal. Rád bych tu četl Hegelovu *Geschichte der Philosophie I.* (z Reklamky). Potěšily byste mne trochou ovoce, které mi můžete poslat kdykoli. Balíček, až dostanu povolení. Ale Hegela a krejon s několika kousky barevných tuh na podškrtávání můžete poslat po mém vyšetřovateli (major Noga), když ho o to požádáte. Také bych potřeboval něco peněz (z černé peněženky, která je někde doma). Píšu o tom i v předcházejícím dopise, ale nevím, který dostanete dříve. (Povolení na balíček se dává do dopisu, P s razítkem; balíček smí mít nejvíc 3 kg. Kdy povolení dostanu, ještě nevím.) Papíry na dopis i na poznámky si tu vypůjčuji. Ty bych také dostal rád. (A věčnou tužku.) Jinak si budu muset koupit, až tu budu mít nějaké peníze. Zdravím Vás všechny a těším se na Vás. Bude-li čas, ještě něco připiší.

Táta

[Přípis na straně:] Pošlete mi nějakou malou učebnici angličtiny pro začátečníky! Učím.